

Odpověď oceněných na otázku – co pro mě znamená ocenění?

Jiří a Jana Forbelští

Ave M+J

Ocenění od vedení Fatimského apoštolátu pro mne i mou ženu Janu bylo nejprve velikým překvapením, a další pocit byl - nezaslouženě. Vždyť přece všechno organizovala Panna Maria, my jsme jen poslouchali její přání, někdy sdělená lidmi, jindy nadpřirozeně. I dnes Ji kladu otázku: "Jak dál Maria? Co ještě udělat, aby Tě mělo více lidí rádo? " *) Vždyť znám dost lidí, kteří se modlí růženec, ale nechtějí být někde organizováni. V době, kdy Maria organizuje Modrou armádu, aby rozdrtila hlavu hada, oni nechtějí být organizováni? Ano, takový je svět. A ten třetí jsem slyšel: Závazek. Když jsme byli takto nezaslouženě odměněni, je to závazek nejen pro nás dva, ale i pro celé trebišské společenství WAF, abychom rostli nejen jako společenství, ale každý na své cestě do Krista. Ještě bych rád poděkoval nejen Hance Frančákové a otci Pavlovi Dokládaloovi pt., ale celé koclířovské komunitě ČM FATIMY. Takové nasazení, nejen o slavnostech, ale i ve všedních dnech, je možné jen při plné odevzdanosti Bohu a s Jeho pomocí. Kdo stráví nějaký čas v její blízkosti, vnímá pravdivost knihy, kterou napsal O. Pavel - "Všechno mohu.." VŠECHNO K VĚTŠÍ CTI A SLÁVĚ BOŽÍ

* //kdo miluje Marii, nemůže nemilovat Ježíše//

David Hebron

Ocenění, které jsem měl čest převzít při slavnosti První soboty v měsíci říjnu z rukou otce biskupa Jana Vokála, mě velmi překvapilo a zároveň potěšilo. Přijal jsem jej s pokorou, radostí a vděčností.

Toto uznání vnímám jako velkou čest, zvláště proto, že jsem jej přebíral mezi lidmi, kteří jsou ve Fatimském apoštolátu zapojeni mnohem déle než já. Spolu s manželkou se této službě věnujeme od roku 2006, tedy téměř dvacet let, zatímco někteří z oceněných působí v apoštolátu více než tři desetiletí. O to více si ocenění vážím a chápu je jako povzbuzení i závazek do budoucna – abych se svou další službou snažil toto uznání opravdu naplnit a zasloužit.

Uvědomuji si, že naše práce by neměla zůstat jen u zachování toho, co bylo vybudováno, ale také v pokračování a předávání tohoto duchovního dědictví mladším generacím, o což se s ostatními rodinami FA snažíme při práci s dětmi a mládeží. Ostatní ocenění, kteří působí v apoštolátu déle než my, nám jsou v tomto inspirací a povzbuzením.

Válek Antonín, vedoucí regionu Slovácko

Dříve než odpovím na otázku tak bych rád zmínil rok 1994. Rok, kdy mi odešla manželka na věčnost, ale i setkání s otcem Pavlem Dokládalem při evangelizačním programu FA. Jeho slova o poutních místech o zjeveních P. Marie mne velmi oslovily a já jsem najednou pocítil velkou touhu být spojen s tímto hnutím, ale samozřejmě pracovat ve službě P. Marie. Tak začala pro mne více jak 30 - letá služba v apoštolátu P. Marie. A teď odpověď na otázku, co pro mne znamená ocenění. Je to krásné slyšet to kouzelné slovíčko – děkuji - je to takové pohlazení na duši, ale také závazek – pokračovat - ve službě apoštolátu a pracovat pro P. Marii. Jsem rád, že mohu v takovém společenství pracovat a sloužit.

Lucka Moravcová

Ptáte se, co pro mě znamená? Dobře vím, že nepatří mně, ale těm, kdo po tři desetiletí zápasili a obětovali se ve službě Matce Boží v našem regionu. Víte, já jsem se již naučila stát nohama pevně na zemi. I když tolik toužím létat s hlavou v oblacích, základna mně s přibývajícimi lety táhne stále větší silou zpět. Ne a ne odstartovat ☺. Znáte to, ejhle materiál ... a co s tímhle chcete dělat? U Boha ale není nic nemožného. Začne si s vámi hrát, třeba už jako s malými dětmi, a postupně vás utváří, hněte, taví láskou a lije do nějaké formy a vy o tom ani nemusíte vědět. Tak nějak to bylo se mnou. Spolužáci z teologické fakulty mě přihlásili do Fatimského apoštolátu s tím, že to pro mě bude dobré, i když celkově jejich role v mém životě hrála, jak se později ukázalo, velice negativní úlohu. Vlivem těchto okolností a mé absolutní neznalosti celkového prostředí i činnosti nejen apoštolátu, zůstalo drahně let pouze při této přihlášce. Vůbec jsem si nedala do souvislosti, že mě malý František Marto vlastně v svých třinácti letech přivedl na loďku víry, která mířila na hlubinu. Nepřišlo mi na mysl ani to, že jsem o deset let později mezi prvními v naší zemi dostala do ruky knížku sestry Lucie o příběhu fatimských dětí, která mě obrátila na ruby a zapálila ve mně touhu žít svůj život spolu s nimi. K aktivní službě mě přivedl až inzerát s prosbou o pomoc při brigádách na stránkách Českomoravské Fatimy v jubilejním roce 2017. A pak to šlo ráz na ráz. Protože pražský region byl v té době již drahně let v nečinnosti z důvodu četných přesunů členů do církve trpící a vítězné, stala jsem se pobočníkem naší vedoucí Vlastičky Tatíčkové, která celou tíhu zodpovědnosti nesla na svých bedrech, zesláblých putováním z jedné těžké nemoci do druhé. Inu, nebylo kde brát. Prosila jsem jen o jednu věc, aby tato drahá duše ještě vydržela a nenechala mě samotnou. Převzít pražské otěže je nadlidský úkol i za předpokladu, že nám na blízku stojí sv. Prokop se svým podivným spřežením. Jak to ale dokázat v dnešní době ... v hlavním městě?!

Jednoho nejmenovaného roku, v němž byla postavena naše Capelinha, jsem přijela na říjnovou vigilií slunečního zázraku, první vigilií, která se zde slavila. Slunce se odráželo ve skle obklopujícím sochu Matky Boží a vesele skotačilo v rytmu svých pulzujících paprsků až se ustálilo do své zářivé podoby a jako žhoucí míč se přimklo k jejím sepnutým rukám. Jakoby si ... ale ne, to není možné ... sám Král chtěl hrát. Tento zvláštní úkaz mě v úžasu přibil k zemi. Všichni už byli v kostele, ale já se nemohla nebo spíš nechtěla hnout. Užívala jsem si svoji audienci. Na poslední chvíli jsem doběhla na růženec. Hned při prvním desátku jsem se začala potit, stále víc jsem popadala dech a k zemi mě tlačila tak neobyčejná síla, až jsem myslela, že se každou chvíli sesunu a obtisknu do podlahy. Jako by se na mě zřítila kostelní klenba. Nebylo to nepodobné záchvatu paniky. Celý růženec mi hlavou zněla jediná myšlenka: „Prchni! Uteč! Musíš rychle ven!“ Byl to půlhodinový boj. Nechápala jsem. Za tři dny jsem se dozvěděla, že v tu hodinu naše Vlastička odcházela na věčnost. Dovedla svůj region až k předání Capelinhy. Byla jsem povolána! Generál bez vojska a zázemí. Nový objekt pro pohromy – Jobovka Praha. Ale tohle já nedám. Potřebuji vedení. Potřebuji pomoc ... vždyť máme Jezulátko! Na svátek sv. Jana Pavla II. následujícího roku převzal vedení našeho regionu malý chlapec Ježíš v prosté bílé košilce. K soše Panny Marie Fatimské přibyla pro náš region i socha Jezulátka z malostranské svatyně Panny Marie Vítězné v pražském podhradí. Týden na to se vrátila poutní skupina z Fatimy a naše prezidentka přivezla jubilejní znak storočí Ponte Vedra¹ – Pannu Marii vedoucí za ruku Jezulátko v prosté bílé tunice ☺. Začali se hlásit lidé od Karlových Varů přes Karlštejn. Zapojoval se i Otec vlasti. Od ledna následujícího roku jsme jako Fatimský apoštolát získali útočiště přímo v srdci naší církve – v Chórové kapli katedrály sv. Víta, Václava a Vojtěcha. Nyní, v jubilejním 25. Svatém roce, před svátkem Panny Marie Růžencové, po přijetí ocenění z rukou královéhradeckého diecézního biskupa Jana Vokála, držím v dlaních diplom a

jubilejní růženec Ponte Vedra spojený oním srdcovým znakem jubilea tak specifickým pro náš region.

Co to pro mne znamená? Co by to znamenalo pro Tebe? Tady jakákoli slova nestačí ...

Mám před očima ono jásavé Slunce v Matčině náručí, které se nabízí nám pro radost. Slunce, které se vpředvečer výročí zázraku z Fatimy rozhodlo vzkřísit pražského Fénixe z popela, aby rozezněl své AVE z výšin Pražského Hradu a spojil je s odvěkým Dechem Lásky vanoucím dějinami.

Na jeho perutě vkládám k rozmnožení všechnu čest a slávu již rovno není, ať zanese je přes mou zem ... přes věky ... do srdcí ... jež dobře zná ...

DÍK vám všem!

¹ 10.12. 1925, když byla sestra Lucie v klášteře Dorotejek v Ponte Vedra, prosila jí Panna Maria o zavedení prvních sobot pěti po sobě jdoucích měsíců na smír urážek jejího Neposkvrněného srdce. Bylo to přání jejího Syna, který také přišel za sestrou Lucií jako malý chlapec, aby jí připomněl tuto svoji prosbu se slovy: „Co jsi už udělala pro moji maminku?“

Helena Ryklová

Ocenění mě překvapilo, vůbec jsem to nečekala a mám pocit, že si to vůbec nezasloužím. Ale samozřejmě mám velkou radost a děkuji Bohu a P. Marii, že jsem mohla a dosud ještě mohu takto sloužit. Fyzické síly však ubývají a již nezvládnou vypomoci fyzicky v naší milované „Fatimce“ v Koclířově. Jsem členkou FA pro oblast Hradec Králové od jeho vzniku v naší oblasti, to je již v roce 1995. Byla to krásná léta, která jsme společně promodlili, zúčastnili se spousty krásných akcí, vše s Bohem a P. Marií, k jejich cti a chvále. Velmi děkuji za skvělé vedení – Mons. Pavlu Dokládaloovi a Haničce Frančákové. Kéž jim Bůh dává i nadále hodně sil, ochranu, pomoc – moc se za to s ostatními stále modlíme. Též prosíme a modlíme se za posilu našeho oblastního centra o nové mladší členy. Panno Maria Fatimská – prosím – ochraňuj a posiluj nás i nadále!

Jana Machandrová, vedoucí regionu Český Těšín

Mám-li odpovědět na otázku, co pro mne znamená udělené poděkování u příležitosti 35. výročí Fatimského apoštolátu v ČR a 30. výročí Českomoravské Fatimy v Koclířově ve Svatém roce LP 2025 za věrnou a obětavou službu ve vedení regionu, musím přiznat, že když jsem uslyšela mezi oceněnými i své jméno, zaskočilo mě to, a když jsem z rukou pana biskupa Jana brala do svých rukou vzácnou krabičku s památným růžencem z Fatimy vydaným u příležitosti 100. výročí zjevení Panny Marie a malého Dítěte Ježíše v Pontevedra, vyhrkly mi slzy z očí. S odstupem času několika dnů a hodin vnímám toto ocenění jako velikou vděčnost, ujištění, že to sama Panna Maria mi podává ruku za to, že se Jí „snažím těšit“, že se Jí snažím sloužit věrně a vytrvale, že se „chci obětovat Bohu“, že „chci, aby druzí poznali a milovali Ježíše a Marii“, že „chci zachraňovat duše před peklem“. Ne vždy to zvládám, ne vždy zakouším radost, často prožívám bolest, ale, copak toho byly ušetřeny i ty malé děti, které bez přemýšlení daly odpověď „ano, chceme se obětovat Bohu“? Jsem si vědoma odpovědnosti spojené s posláním Fatimského apoštolátu se šířením mariánské úcty, přicházejí nové výzvy POKRAČOVAT... Držím se těch dvou sloupů – MARIA a EUCHARISTIE, a to mi dává naději.

Rovněž je pro mě mimořádný i letošní rok, kdy jsem se dožila svého významného výročí, kdy mohu čerpat z plnosti daru Milostivého Léta Páně, nejen zde v Capelince, ale i v našem farním kostele v Českém Těšíně.

Vybavuji se mi chvíle, jak jsem v kostele sv. Alfonse a Panny Marie Fatimské stála pod Křížem a svým „FIAT, ZDE JSEM“ odpověděla na Boží volání a přijala ve Fatimském apoštolátu službu vést region Český Těšín. Nevím, který to byl přesně rok, ale jedno vím bezpečně, že to, že jsem přijala Marii do svého života už jako dítě pod vedením duchovního otce Evžena Kalische, který nejen mě naučil modlit se růženec, a který v plné kráse a moci objevuji dnes a denně, přináší ovoce.

Jak jsem vůbec poznala Koclířov a jak do mého života vstoupil Fatimský apoštolát? Byla to svaté paměti paní Anna Branná, která již jezdila do Třebíče a pak do Koclířova a která mě na prahu nového tisíciletí pozvala sem na pout'. A tak jsem jela. Přiznám se, že to napoprvé byl pro mě šok. Taková „díra“, tady mě má potkat něco krásného? A stalo se! Krůček po krůčku mi Panna Maria Fatimská začala odkrývat svou lásku, své Neposkvrněné Srdce a moje srdce začalo hořet, toužila jsem poznat nejen to místo, ale i lidi, kteří zde slouží. Uvědomuji si, jak můj život je úzce spjat s Fatimským apoštolátem a jeho posláním. Kolik úžasných přátelství jsem navázala díky Fátimce! Kolik poutí u nás i do cizích zemí, kolik vypravených autobusů do Koclířova, či na Turzovku, kolik duchovních obnov a aktivit, 1. sobot, mariánských konferencí, také brigád a služby, mnohých krásných setkání ... Nejde to všechno vyjmenovat, je to nevyčíslitelný počet milostí, které jsem díky tomuto požehnanému místu obdržela.

Díky Tobě Panno Maria Fatimská, za Tvou velkou blízkost a mimořádnou přítomnost v mém životě, ale znovu a znovu se denně ptám: „A co já pro Tebe, Maria, mohu udělat?“

V Českém Těšíně 7. října 2025 Památka Panny Marie Růžencové